

ШЕХЕРЕЗАДА

chitanka.info

Живял някога един мощен владетел, чиито земи обхващали голяма част от Индия и стигали до границите на Китай. Когато умрял, двамата негови синове си разделили голямата държава, която бащата им оставил. По-старият брат се наричал Шахрияр, а по-младият — Шахземан. Народът обичал еднакво и двамата, възпявал ги в своите песни и ги обезсмъртил в приказките си.

Столицата на Шахземан бил градът Самарканд, отдалечен много от столицата на Шахрияр. След възцаряването им двамата братя си избрали хубави съпруги и всяка от тях получила като сватбен дар по един голям дворец. Безброй слуги обслужвали тези прелестни владетелки. Телохранилите ги пазели и бдели около тях, когато излизали на разходка извън града. В градините плискали водоскоци, прехвърчали пъстри папагали, пръскали благоухания нежни цветя и разливали своята хубава песен сладкопойни птички.

Дълги години братята не се били виждали. Шахрияр, по-старият брат, пожелал да види Шахземан, когото много обичал. Изпратил той един ден пратеници да поканят брат му на гости при него. Зарадвал се Шахземан на тази покана, защото и той отдавна искал да се види със своя брат. И наредил веднага да се приготви всичко необходимо за път. Донесли шатрите и ги натоварили на камили. Стотици мулета носели останалия товар, а безброй слуги ги водели за поводите. Всички били облечени в най-хубави дрехи и въоръжени с най-скъпи оръжия. Начело били поставени сто от най-храбрите войници, грижливо подбрани от самия Шахземан. Той щял да мине през пусти места и опасни пътища, които били кръстосвани от разбойници. Управлението на страната си възложил на своя везир. При заминаването, Шахземан поверил на съпругата си ключовете от всички стаи. Между тези ключове имало един малък златен ключ.

— Този малък ключ отключва кулата. Навсякъде можеш да влизаш, но в кулата не влизай. Влезеш ли, не ме чакай да се върна повече в двореца — рекъл Шахземан на жена си.

Яхнал тогава коня си и заминал. Ала не изминал и един ден в път, изведнъж забелязал, че е забравил нещо важно, и затова веднага се върнал вкъщи. За своя голяма изненада той видял, че вратата на кулата е отворена и че неговата жена е вътре. Разгневил се владетелят, както никога дотогава, и вдигнал меч си срещу нея. В последния момент обаче се спрял, хвърлил меч си и казал:

— Не мога и няма да потъпквам своята царска дума. Махни се от моя дворец!

С натъжено сърце отишъл той при своя брат, който го посрещнал с разтворени обятия. Шахрияр забелязал веднага, че Шахземан е опечален, но помислил, че тъгува по своята жена, която оставил вкъщи. Шахземан не му казал нищо, а и брат му не го питал.

Устроени били блестящи тържества. Целият град бил осветен с пъстроцветни лампи, а къщите — украсени в чест на царския гост. Народът възторжено поздравявал Шахземан по улиците. Той дарявал сиромасите, но от ден на ден ставал все по-тъжен и по-тъжен.

Тогава брат му решил да го разведе из цялата страна. Навсякъде било наредено да бъдат тържествено посрещани.

Преди да тръгнат, и другият брат — Шахрияр — предал ключовете на жена си, но ѝ забранил да влиза в тайната стая, защото било свещен обичай женски крак да не прескочи прага на тази стая.

— Не ме чакай да се върна в двореца, ако дръзнеш да влезеш в тази стая!

Като слушал тези думи, Шахземан още повече се натъжил. Когато били на път, Шахрияр не могъл повече да се сдържа и попитал брат си за причината на неговата тъга. Шахземан му разказал всичко.

Съмнение започнало да измъчва Шахрияр. Той побързал да се върне в двореца. Когато пристигнал, видял, че жена му не изпълнила заръката на своя господар. Той я изпъдил от двореца си, намразил всички жени и се заклел люто да им отмъсти.

По-младият брат се върнал в своята страна. Там прекарвал той тъжно живота си, между стените на своя дворец.

Шахрияр обаче измислил жестоко отмъщение. Той разгласил из цялата страна, че всеки ден ще се жени за някоя хубава девойка, която сам ще си избере, и веднага на другия ден ще я убива.

Изплашили се из цялата страна от тази жестокост на царя, но всички молби да се откаже от тези страшни намерения не помогнали.

Още в първите дни се явила най-голямата дъщеря на великия везир, по име Шехерезада, и заявила на баща си, че иска да се омъжи за безмилостния Шахрияр. Тя била хубава и умна, била прочела много книги и знаела много приказки.

Великият везир изгубил ума и дума, когато узнал за желанието на дъщеря си.

— Нима искаш, безумна дъще, да ни направиш всички нещастни? — извикал той отчаяно. — Мислиш ли, че царят ще покаже към тебе някаква милост? В тебе говори суетата.

Но Шехерезада се опитала да успокои баща си, който плачел:

— Господ ме е избрал да изведе царя на добър път.

Най-сетне нещастният баща се съгласил и отвел Шехерезада, своята скъпа дъщеря, пред мощния владетел. Цар Шахрияр бил очарован от красотата на девойката, но не забравил да ѝ припомни, че на утрото я очаквала смърт.

Смелата девойка довела със себе си своята най-малка сестра — Динарзада — и казала на царя, че иска последните си часове да прекара в разговор със своята обична сестра.

— Ако умееш да увеличиш с думите си — рекъл царят, — тогава разкажи ми някоя приказка.

Веднага след сватбата цар Шахрияр седнал до сестрите и Шехерезада започнала да разказва една дивна приказка. Отдавна царят не бил слушал приказки, но тази приказка ставала все по-увлекателна. Той слушал, слушал и колкото приказката продължавала, толкова повече Шахрияр се увеличал от нея. Времето минавало, а царят не забелязвал това.

Мъдрата девойка умеела да омайва със своите думи. Царят имал някаква държавна работа. Той се сбогувал с двете девойки, като накарал Шехерезада да му обещае, че на другия ден ще му разкаже края на приказката. На следния ден царят изслушал края. Но Шехерезада била много хитра и умна — тя веднага започнала друга, още по-хубава приказка, която царят също искал да чуе до край. Така минавали ден след ден. От дни ставали седмици, от седмици — месеци, от месеци — години. Царят толкова много обикнал хубавата девойка, която умеела да разказва най-увлекателни приказки, и толкова се променило коравото му сърце благодарение на нейните мъдри поуки, че се разкаял, задето заплашил със смърт едно такова добро и чисто създание.

Хиляда и една нощ Шехерезада разправяла на царя чудно хубави приказки. Най-сетне той я целунал и решил да я направи царица.

Сватбата била отпразнувана с голям блясък. Шахрияр поканил и своя брат. Той си избрал за жена сестрата на мъдрата и хубава Шехерезада. Така била отпразнувана двойна сватба.

Дълги години царували двамата царе в мир и щастие. Цар Шахрияр издал заповед да бъдат записани всички приказки, които Шехерезада му разказала. Те изпълнили четиридесет книги, които царят наредил да се подвържат със златни корици, за да покаже, че в тях се крият мъдри поуки и истини. Най-хубавите от тези приказки са преведени на всички езици и се наричат „Хиляда и една нощ“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.